

Zielona Góra dnia 30 grudnia 2015 r.

Jerzy Szymaniuk
Doktor habilitowany sztuk muzycznych
Uniwersytet Zielonogórski
Wydział Artystyczny
Instytut Muzyki

RECENZJA

**w przewodzie doktorskim magister Katarzyny Piaseckiej w dziedzinie
sztuk muzycznych w dyscyplinie instrumentalistyka**

sporządzona na zlecenie Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej
im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu,
w związku z pismem z dnia 2 grudnia 2015 roku

PRACA

Praca doktorska magister Katarzyny Piaseckiej składa się z dzieła artystycznego, zarejestrowanego na nośniku elektronicznym (płyta CD) oraz dysertacji doktorskiej pisemnej pod tytułem *Rola pianisty – akompaniatora w utworach muzycznych realizowanych w estetyce jazzowej*.

Praca została napisana pod kierunkiem dr hab. Aleksandra Mazura, prof. nadzw. w Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu (Wrocław 2015).

PODSTAWOWE DANE O KANDYDATCE

Pani mgr Katarzyna Piasecka urodziła się 1 marca 1984 roku w Opolu. W roku 2008 ukończyła studia na Akademii Muzycznej w Katowicach im. Karola Szymanowskiego na Wydziale Kompozycji, Interpretacji, Edukacji i Jazzu, na kierunku Jazz i muzyka estradowa, w zakresie kompozycji i aranżacji z wynikiem bardzo dobrym.

W roku 2009 ukończyła 2 – semestralne studia podyplomowe na Akademii Ekonomicznej im. Karola Adamieckiego w Katowicach w zakresie menedżer kultury z wynikiem dobry plus.

Od 2011 roku do dzisiaj jest studentką studiów doktoranckich na Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu na Wydziale Instrumentalnym, specjalność fortepian jazzowy.

Pani Katarzyna Piasecka podnosiła ponadto swoje kwalifikacje w ramach wielu warsztatów muzycznych. Nie sposób tutaj wymienić wszystkich, ale warto wspomnieć:

- Warsztaty Improwizacji Wokalnych Vocal Improvisation Techniques prowadzonych przez Boba Stoloffa (Kraków, listopad 2011),
- Stypendium w Berklee College of Music w Bostonie i Los Angeles (sierpień 2011),
- Ogólnopolskie Warsztaty Muzyczne prowadzone przez nauczycieli z Międzynarodowego Stowarzyszenia Sztuki Wokalnej „Natural Voice Perfection” (Gliwice, kwiecień 2011),
- Kurs, formy doskonalenia zawodowego nauczycieli Ewaluacja programów nauczania w szkołach artystycznych (lipiec 2008),
- Międzynarodowe Warsztaty Jazzowe w Chodzieży (2000 – 2005); w tym czasie swoje umiejętności kształciła pod opieką takich wykładowców jak Susan Weinert, Naomi Susan Isaacs, Leszek Żądło, Janusz Stefański, Roy Patterson, Jan Jarczyk, Jacek Niedziela, Wojciech Niedziela i innych.

Mgr Katarzyna Piasecka była związana pracą jako pedagog oraz artysta:

- od 2004 roku do 2008 z Teatrem Współczesnym we Wrocławiu (współpraca przy realizacji spektaklu),
- od 2005 roku do chwili obecnej – praca w charakterze kierownika warsztatów wokalnych, dyrygenta chóru, organizatora koncertów dla osób niepełnosprawnych na terenie Polski z siedzibą w Ciechocinku,
- w 2007 roku z Polskim Radio Opole w charakterze redaktora muzycznego,
- od 2007 roku do chwili obecnej z Teatrem Muzycznym Capitol we Wrocławiu (muzyk, wokalista),
- w 2008 roku – praca w charakterze kierownika i instruktora warsztatów wokalnych (Rybnik, Bielsko Biała, Bydgoszcz, Toruń, Warszawa, Gdynia, Gdańsk),

- od 2008 roku do 2012 roku z Państwową Szkołą Muzyczną I i II stopnia im. Mieczysława Karłowicza w Katowicach na stanowisku nauczyciela (Fortepian jazzowy, Historia muzyki rozrywkowej, akompaniator),
- od 2008 roku do chwili obecnej z Pałacem Młodzieży w Katowicach (nauczyciel śpiewu estradowego, prowadzenie zespołów, dyrygent, kompozytor, aranżer, założyciel chóru gospel Soul Hunters Gospel Choir),
- w 2010 roku – praca w charakterze kierownika i instruktora warsztatów wokalnych w dwunastu miastach w Polsce,
- od 2010 roku do 2011 roku ze Stowarzyszeniem Ognisk Artystycznych (dyrygent, kompozytor i aranżer chóru gospel),
- od 2010 roku do 2013 roku – praca w charakterze kierownika i instruktora warsztatów wokalnych w siedmiu miastach w Polsce,
- od 2011 roku do chwili obecnej z Akademią Muzyczną im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu na stanowisku wykładowcy (Aranżacja, Podstawy improwizacji),
- od 2012 roku do chwili obecnej z Miejskim Klubem im. Jana Kiepury w Sosnowcu (jako dyrygent, kompozytor, aranżer, solista big bandu, juror, instruktor warsztatów wokально – instrumentalnych),
- od 2013 roku do chwili obecnej z Prywatną Szkołą Muzyki Rozrywkowej Nice Noise I i II stopnia w Katowicach (wykładowca śpiewu solowego).

Pani Katarzyna Piasecka do chwili obecnej prowadzi szeroką działalność dydaktyczną i artystyczną jako dyrygent, kompozytor i aranżer, muzyk instrumentalista, wokalista, wykładowca, instruktor. Doświadczenie zawodowe zdobywała nie tylko podczas studiów i pracy na uczelni wyższej. Istotny obszar pracy zawodowej stanowią także: instytucje szkolnictwa muzycznego niższego stopnia, profesjonalne instytucje kultury (filharmonie, teatry), inne instytucje kultury i oświaty, współpraca z artystami.

W osobie doktorantki mamy osobę ambitną i dynamiczną, która potrafi świadomie organizować własny rozwój artystyczny, pracę artystyczną oraz pracę w zakresie dydaktyki. Jest osobą uposażoną w szerokie umiejętności, zarówno praktyczne, teoretyczne jak i organizatorskie. O jej kompetencjach i jakości wykonywanej pracy świadczą między innymi liczne dyplomy uznania, dyplomy uczestnictwa, rekomendacje, listy gratulacyjne, podziękowania, certyfikaty i inne pisma otrzymane od różnych instytucji – w łącznej liczbie 46. Wśród nich warto wymienić: Dyplom Uznania dla nauczyciela – K. Piaseckiej przyznany przez Śląskie Centrum Muzyczne Muzyka i Ruch w Rybniku (2010); nagrodę przyznaną przez Dyrektora Pałacu Młodzieży w Katowicach z okazji

Święta Edukacji Narodowej w uznaniu szczególnych zasług w realizacji zadań wychowawczych, edukacyjnych, organizacyjnych (2013); list Dyrektora Filharmonii Opolskiej, w którym piszący podkreśla „...sukcesy i talent Pani Katarzyny Pumi Piaseckiej promują opolską kulturę na szeroką skalę w kraju i za granicą. Dziękujemy Pani Katarzynie Pumie Piaseckiej za zaangażowanie, niesamowitą energię, i pasję...” (2014); Zaświadczenie Pani Eweliny Graczyk – Prezes Inicjatyw Na Rzecz Niepełnosprawnych, w którym stwierdza: „...wymienione umiejętności poparte rzetelnymi studiami czynią z Pani Katarzyny Piaseckiej nowoczesnego lidera w dziedzinie kultury...”.

Od początku kariery zdobywała doświadczenie i praktyczną wiedzę u boku mistrzów polskiej i zagranicznej sceny jazzowej (między innymi: Jan Ptaszyn Wróblewski, Piotr Wojtasik, Chester Thompson, Zbigniew Namysłowski, Ewa Uryga, Grażyna Łobaszewska, Bob Stoloff, Alan White, Krystyna Prońko, Grzegorz Turnau, Bernard Maseli, Jerzy Głowczewski). Współpraca ta inspirowała do poszukiwań, wpływała na dalszy Jej rozwój artystyczny. Lista artystów, z którymi współpracuje jest ogromna, dlatego też ograniczyłem się do wymienienia kilku artystów.

W przedstawionym zyciorysie mgr K. Piasecka podkreśla ważny dla niej okres - stypendium w Berklee College of Music w Bostonie, które wpłynęło na dalsze jej kształcenie, doskonalenie swoich umiejętności. Był to czas na zdobywanie wiedzy, doświadczenia estradowego, współpracę z artystami amerykańskiej sceny muzycznej, nawiązywanie kontaktów artystycznych, przygotowywania do roli lidera własnych formacji (chór gospel, big band, comba jazzowe i popowe).

W roku 2008 założyła Soul Hunters Gospel Choir, a w roku 2012 big band pod nazwą Energy Band. Jest dyrygentem, aranżerem, kompozytorem i wokalistą tych formacji.

Budując swoje zespoły staje się ich niezaprzeczalnym liderem. Skupia się nie tylko nad realizacją swoich twórczych intencji, ale także zajmuje się promocją własnej twórczości.

Widoczne wyraźnie dążenie do podnoszenia kwalifikacji zawodowych niewątpliwie przekłada się na rangę podejmowanych działań artystycznych i dydaktycznych, a także na zwiększenie jej autorytetu (zapraszanie do współpracy, praca w jury, lider własnych projektów).

Za działalność artystyczną otrzymała szereg nagród i wyróżnień w konkursach i festiwalach w Polsce i w Europie, między innymi:

- I nagroda dla Soul Hunters Gospel Choir na Międzynarodowym Festiwalu Chórów w Pradze (2010),

- Grand Prix dla Big Bandu Silesian Band na Festiwalu Big Bandów w Czeskiej Kamienicy (2010),
- Grand Prix dla Soul Hunters Gospel Choir i Katarzyny Piaseckiej na Wojewódzkim Festiwalu Muzyki i Tańca w Łędzinach (2011),
- Nagroda dla Soul Hunters Gospel Choir na Międzynarodowym Festiwalu Orkiestr i Chórów w Barcelonie (2011),
- Grand Prix dla Soul Hunters Gospel Choir na Międzynarodowym Festiwalu Muzycznym My XXI Wiek w Bułgarii (2012),
- Nagroda dla Najlepszej Wokalistki Jazzowej na Festiwalu Big Bandów w Nowym Tomysłu (2013),
- Wyróżnienie dla Katarzyny Piaseckiej przyznane przez Dyrektora Pałacu Młodzieży w Katowicach „Za stworzenie wspaniałego zespołu Soul Gospel Choir i jego osiągnięcia krajowe i międzynarodowe” (2013).

Brała udział w **112** koncertach jako pianistka, kompozytor, aranżer, wokalistka, dyrygent oraz kierownik artystyczny projektów.

Koncertowała i występowała na festiwalach w wielu miastach w Polsce i za granicą (trasa koncertowa promująca autorską płytę *Don't Ask* w Anglii (Londyn, Manchester, Birmingham, Liverpool), Bułgaria, USA, Hiszpania, Czechy, Finlandia).

Z festiwali, w których brała udział warto jeszcze wymienić: Międzynarodowy Festiwal Perkusyjny Drum Fest (2008), III Silesian Gospel Festiwal (2009), Wrocławski Międzynarodowy Festiwal Chóralny „Vratislavia Sacra” (2011), Ogólnopolski Festiwal Kolęd i Pastorałek w Będzinie (2012), Ogólnopolski Festiwal Kiepura Fest (2012, 2013).

Występowała w różnych miejscach, zarówno w salach kameralnych jak i dużych salach koncertowych. W ten sposób miała okazję do promocji własnej twórczości w różnych odsłonach: współpraca z orkiestrami jazzowymi, orkiestrami symfonicznymi, koncerty z chórem, koncerty kameralne (comba), recitale solowe. Prezentowała wiele autorskich prac twórczych, standardów muzyki jazzowej, utworów z innych gatunków muzycznych. Aktywność i wielotorowa działalność doktorantki przekłada się w sposób szczególny na promocję jej twórczości a zarazem polskiej sztuki.

I tutaj należy wymienić koncerty w filharmoniach (Filharmonia Opolska, Filharmonia Kaliska), w teatrach (Teatr Współczesny we Wrocławiu, Teatr Mały w Tychach, Teatr Korez w Katowicach, Teatr Ziemi Rybnickiej, Teatr Mały w Gliwicach), Operze Śląskiej w Bytomiu, w kościołach (pw. św. Marii Magdaleny w Tychach, Parafii Opatrzności Bożej w Katowice – Zawodziu), oraz w innych salach szczególnej rangi kulturalnej (Hali Widowiskowej w Kaliszu,

Sali Koncertowej Kopalni Soli w Wieliczce, Sali Teatralnej Cogitatur w Katowicach, Sali Koncertowej w Sosnowcu, Sali Koncertowej Miejskiego Klubu im. Jana Kiepury w Sosnowcu, Sali Koncertowej TVP w Katowicach, TVP w Warszawie, PR w Opolu, PR w Katowicach, w Willi Fitznera w Siemianowicach Śląskich, Bibliotece Śląskiej w Katowicach, Muzycznym Studio im. A. Osieckiej III Programu Polskiego Radia w Warszawie, w Berklee College of Music w Bostonie, Zamku w Kamieniu Śląskim, Sali Koncertowej i Sali Teatralnej Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, Sali Koncertowej Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, Sali Koncertowej Collegium Artium w Nysie, salach koncertowych PSM I i II st. w różnych miastach w Polsce, salach koncertowych domów kultury.

Długą listę miejsc, w których występowała Pani K. Piasecka dopełniają liczne koncerty w ramach Małej Akademii Jazzu. Warto podkreślić Koncert z okazji Beatyfikacji Papieża Jana Pawła II, który odbył się 1 maja 2011 roku w Studio Polskiego Radia M w Opolu oraz 7 maja 2011 roku na Placu Papieskim w Sosnowcu. Doktoranka wystąpiła z Big Silesian Band, Orkiestrą Kameralną, Soul Hunters Gospel Choir i prezentowała między innymi autorskie utwory.

Ta różnorodność koncertowa podkreśla nie tylko umiejętność poruszania się w zróżnicowanych obszarach stylistycznych, ale także różne odcienie zawarte w warstwie emocjonalnej wykonywanej muzyki.

Autorytet K. Piaseckiej potwierdzają także zaproszenia do współpracy w jury na festiwalach i konkursach (Festiwal Zespołów Kiepora Fest, Festiwal Sing – Up, Europejski Festiwal Piosenki INTERMUZA).

Współpracowała z Radiem w Opolu jako redaktor autorskiej audycji muzycznej „Piasecka Katarzyna i jej muzyczna godzina”.

Znaczącą część dorobku Pani Katarzyny Piaseckiej stanowi praca w charakterze pedagoga. Potwierdzają to wymienione wcześniej miejsca pracy. Należy jednak wspomnieć imponującą ilość zorganizowanych i poprowadzonych warsztatów muzycznych adresowanych do szerokiego odbiorcy. Okres ten obejmuje lata 2008 – 2013, łącznie kilkaset dni pracy edukacyjnej w całej Polsce. Swoją wiedzę i umiejętności pedagogiczne prezentowała również na warsztatach w Londynie.

Na podstawie analizy dokumentów dostrzegam wyraźny profil sylwetki nauczyciela obejmujący kompetencje merytoryczne, interpersonalne i organizacyjne. Tylko takie cechy czynią z nauczyciela dobrego lidera. Jej podejście do nauczania muzyki jest zintegrowane z wiedzą z zakresu historii jazzu i gatunków pokrewnych, znajomości literatury, teorii muzyki jazzowej, podstaw kompozycji i aranżacji, szerokich umiejętności praktycznych.

Dorastała jako instrumentalistka, obecnie jej nie tylko zainteresowania ale i kompetencje dotyczą również zakresów kompozycji i aranżacji, wokalistyki i dyrygentury. Te zaś mądrze wykorzystuje w swojej pracy artystycznej. Swobodnie porusza się po różnych odcieniach muzyki jazzowej i popowej dobierając dla siebie właściwą rolę. Staje się w ten sposób artystą o szerokich możliwościach wypowiedzi.

W swoim dorobku posiada szereg nagrań radiowych, telewizyjnych i płytowych. W fonograficznym dorobku, który obejmuje 12 płyt znajdują się autorskie płyty zawierające własne kompozycje, aranżacje, teksty. Są to: *Don't Ask Kasia Puma Piasecka* (Radio Opole 2007) oraz Album *Power! Soul Hunters Gospel Choir & Kasia Puma Piasecka* (2012).

W przyjemności odkrywania kolejnych osiągnięć doktorantki nasuwa się moja uwaga dotycząca sposobu zorganizowania dokumentacji. W przedstawionej dokumentacji dorobku ma miejsce powtarzanie tych samych treści w części I i II pod innym hasłem, co w pewnym stopniu wprowadza dezorientację i utrudnia ich analizę. Mimo tej uwagi przedstawiony dorobek jest imponujący i nic nie ujmuje jego jakości (wartości).

Aktywność doktorantki przejawia się w różnych obszarach (artystycznym, dydaktycznym, organizacyjnym). O szerokiej działalności artystycznej, aktywności i kompetencjach pięknie wyrażają się w swoich opiniach między innymi: Prof. Andrzej Zubek, Prof. AM Jerzy Jarosik (Katowice), Leszek Winder – Prezes Śląskiego Stowarzyszenia Artystów i Twórców „SAT”.

Pozwolę sobie przytoczyć napisane słowa z fragmentu opinii profesora Boba Stoloffa: „...Pani Piasecka (...) wniesie wielki wkład w rozwój światowej wspólnoty muzycznej...”.

Z pełnym przekonaniem pragnę stwierdzić, że droga artystyczna doktorantki, dorobek artystyczny, nieustający proces poznawczy i zaangażowanie czyni z niej osobę, która już odgrywa ważną rolę w promocji Kultury Polskiej.

Należy podkreślić jeszcze umiejętność organizatorską. Doktorantka tworzy swoje zespoły, których staje się liderem. Zajmuje się promocją swojej twórczości i upowszechnianiem muzyki.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Praca doktorska mgr Katarzyny Piaseckiej składa się z dzieła artystycznego zapisanego na nośniku elektronicznym (płyta CD) oraz dysertacji doktorskiej pisemnej.

Opis dzieła nagranego

Płyta zawiera sześć utworów:

1. Time 4 explanation
2. First impresion
3. Close at five
4. Don't ask
5. Good area
6. It's time to finisz

Zarejestrowane utwory są kompozycjami i aranżacjami Pani Katarzyny Piaseckiej. W zaprezentowanym programie występuje w roli pianisty – akompaniatora, wokalistki oraz dyrygentki.

Wykonany repertuar jest na profesjonalnym poziomie. Przyczynia się do tego nie tylko kunszt wykonawczy doktorantki ale także wysoki poziom pozostałych wykonawców, których zaprosiła do projektu.

Nagranie otwiera utwór **Time 4 explanation**. Na uwagę zasługuje świetny akompaniament, pełen motoryki, towarzyszący partiom wokalnym oraz saksofonowi sopranowemu. Jako wokalistka umiejętnie przeplata spokojne frazy z fragmentami trudnymi technicznie, z którymi radzi sobie znakomicie. Przy tym należy podkreślić wspaniałą intonację. W zakresie wypowiedzi stosuje także technikę scat. W partiach fortepianowych wykonuje akompaniament właściwie zintegrowany z partiami solowymi wokalu i saksofonu. Przemysłana ekspresja, budowanie napięć, umiejętne operowanie materiałem – zagęszczanie i rozluźnianie w warstwie rytmicznej staje się istotnym elementem w kształtowaniu utworu. Kontrastuje liryczną melodykę z wyraźnym, motorycznym akompaniamentem fortepianu. Na uwagę zasługuje także dbałość o artykulację, piękne operowanie dynamiką, skupienie na szczegółach. To wszystko stwarza interesujący klimat lokalny kompozycji. K. Piasecka wywiązuje się znakomicie z podjętego zadania. Akompaniament w jej wykonaniu pełni nie tylko rolę drugiego planu, ale jest istotny w współtworzeniu kompozycji z logiczną konstrukcją, z właściwie kształtowanym napięciem. Kameralny skład zespołu stawia szczególne wymagania, z których wywiązuje się profesjonalnie.

Druga kompozycja **First impresion** jest w moim odczuciu kontynuacją estetyki pierwszego utworu. Słuchając odnosi się wrażenie jakby była to druga część suity. Świadczy to spójności materiału i przemyślanej kolejności utworów na płycie. Zastosowany sposób akompaniamentu, zsynchronizowany z tekstem literackim i partiami instrumentalnymi, podobnie jak w poprzednim utworze,

odgrywa istotną rolę w kształtowaniu materiału muzycznego. Brzmienie nasycone przestrzenią, z wymownymi zawieszeniami. Interpretacja, zróżnicowana dynamika, operowanie napięciami i wykonanie nadaje niepowtarzalny koloryt lokalny kompozycji.

Trzeci utwór **Close at five** to przykład pięknie ukształtowanej ballady instrumentalnej. Interesujący akompaniament jest tutaj szczególnie wymowny. Pianistka buduje napięcia poprzez różnorodność fakturalną. Harmoniczne traktowanie warstwy akompaniamentu kontrastuje partiami utrzymanymi unisono. Prowadzi jednocześnie melodyczny dialog z saksofonem. Różnorodne podejście do sposobu akompaniamentu czyni ten utwór bardzo ciekawym pod kątem kształtowania dramaturgii w kompozycji. Istotną rolę tutaj odgrywa praca motywiczna oraz dialog nawiązujący do *call and response*.

Po ładunku liryki, skupienia, fantastycznych kolorów utwór **Don't ask** przenosi słuchacza w inny świat dźwięków, bliższych gatunkom takich jak gospel, soul, blues, pop, ballada rockowa. I tutaj odzywa się po raz kolejny czujność artystki i przemyślenia koncepcyjne. Utwór poprzedni stał się pewnego rodzaju introdukcją do czwartej kompozycji. Dowodzi to, że jako kompozytor nie tylko skupia się nad kształtem poszczególnych kompozycji, ale świetnie scala ze sobą poszczególne segmenty w sensie całości.

Pod względem konstrukcji formalnej kompozycji - oceniam wzorowo. Artystka umiejętnie operuje aparatem wykonawczym. Po potężnie brzmiącym wstępie następuje liryczna ekspozycja tematu z akompaniującym tylko fortepianem. Z początkiem następnych części kompozycji dołączają kolejne instrumenty oraz chór. Udaje się jej wspaniale budować punkty kulminacyjne. Kompozycyjnie i wykonawczo utwór ten śmiało można uplasować na wspólnej liście najlepszych światowych wykonań w tym gatunku. K. Piasecka wywiązuje się wzorowo w potrójnej roli: kompozytora i aranżera, pianistki oraz wokalistki. Mamy tutaj przykład szczególnego osiągnięcia w szeroko rozumianej muzyce rozrywkowej na muzycznym rynku w Polsce.

Wokalistykę K. Piaseckiej charakteryzuje subtelny głos, a jednocześnie dojrzały. Jej wokalistyka jest pełna wyrazu. W swoich interpretacjach potrafi operować frazami lirycznymi w sposób niezwykle delikatny. Jej głos jest pełen ciepła. Znakomicie odnajduje się też we fragmentach o większym napięciu i zwiększonej dynamice. Należy podkreślić znakomitą intonację. Swobodnie porusza się w rejestrach dolnych i górnych.

Ważne w utworze są partie pianistyczne, które stanowią rzetelne wsparcie harmoniczne – rytmiczne dla partii solowych. Potrafi świetnie zintegrować partię fortepianu w duecie z głosem wokalnym, towarzyszyć chórowi, wykonać partie solowe, stosując przy tym różne środki wyrazowe: voicing akordowy,

arpeggia, *glissanda*, unisona, artykulacja, wypełnienia (*fill*). Podobnie jak w swojej wokalistyce, operuje partiami w sposób bardziej subtelny, ale też potrafi wydobyć duże brzmienie z instrumentu. Czyni to akompaniament barwnym, a jednocześnie zgranym z poszczególnymi fragmentami w utworze. Jako pianistka spełnia swojej zadanie twórczo i należycie pod względem technicznym.

Warto wspomnieć, że obok partii fortepianowych wprowadza również w akompaniamencie brzmienie organ hammonda co jeszcze bardziej wzbogaca brzmienie utworu, a jednocześnie odnosi się do tradycji związanej z wykonawstwem tego gatunku.

I tutaj chciałbym zaznaczyć jeszcze jeden istotny aspekt w sztuce wykonawczej Pani K. Piaseckiej. Jest twórcą i wykonawcą. Proces interpretacji u niej zaczyna się na etapie koncepcji i trwa w czasie powstawania tekstu literackiego, dalej na etapie kompozycji, instrumentacji, przygotowania zespołu instrumentalnego i chóru, koncertu, a kończy się momentem utrwalenia utworu. Takie podejście do muzyki wymaga szczególnej kreatywności, umiejętności wykonawczych i wiedzy.

Utwór **Good area** jest w pewien sposób kontynuacją stylistyczną omawianego poprzedniego utworu. Tym razem zastosowana instrumentacja nadaje ogólnemu brzmieniu charakter kameralny, jednocześnie bardziej wymagający w zakresie kształtowania materiału muzycznego. Poprzez dobrze zorganizowany akompaniament względem partii wokalnych, różnorodność fakturalną, artystka umiejętnie buduje napięcia. Interesująca praca w warstwie rytmicznej, dbałość o artykulację, operowanie dynamiką, potwierdza dojrzałość artystyczną i przełożenie intencji twórczych na sztukę wykonawczą. Zastosowany rodzaj akompaniamentu jest dla pianistki, podobnie jak w poprzednich utworach, istotny w kształtowaniu materiału muzycznego. W aranżacji tej ukazuje się fragment partii solowej – improwizacji, ciekawie zespolonej brzmieniowo poprzez połączenie brzmienia akustycznego fortepianu z dźwiękami elektronicznymi. Uzyskany efekt interesująco dopełnia koloryt utworu.

It's time to finisz jest utworem instrumentalnym zamykającym program nagrany na płycie. Nawiązując do pierwszych dwóch kompozycji jest pewnego rodzaju muzycznym podsumowaniem programu. Ukazuje w ten sposób umiejętność poruszania się w zróżnicowanym wachlarzu stylistycznym. Utwór ma wyraźny podział na trzy części, w którym pierwsza i trzecia oparte są na ostinatowym akompaniamencie, zróżnicowanym fragmentami unisono sekwencjami rytmiczno – harmonicznymi. Środkowa część jest krótkim fragmentem o charakterze ballady. Po tym fragmencie ukazuje się dawno oczekiwana przez piszącego opinię – solówka pianistki.

Przedstawione dzieło artystyczne oceniam jako rezultat współdziałania szerokich kompetencji Doktorantki. Mam tutaj na myśli warsztat kompozytorski, umiejętności wykonawcze w zakresie instrumentalistyki i wokalistyki, wrażliwość muzyczną i kreatywność. Opisane powyżej utwory pod względem formowania materiału muzycznego i wykonawczym potwierdzają wrażliwą osobowość K. Piaseckiej. Twórcze jej kompetencje, interesujące podejście do warstwy melodyczno – harmonicznego i rytmicznej wpłynęły na ukształtowanie oryginalnego języka artystycznej wypowiedzi. Odbiorcy przedstawia interesujące kompozycje i aranżacje. Jest artystką swobodnie poruszającą się w różnych stylach muzycznych. W dorobku kompozytorskim doktorantki należy podkreślić napisane piosenki – interesujące pod względem warsztatu kompozytorskiego, jak i tekstu literackiego. K. Piasecka jest ich wykonawczynią. Słuchając zapisanych na płycie piosenek nie sposób pominąć uwagi nad interpretacją, śpiewaniem z wyrazem, śpiewaniem, w którym dbałość o poziom estetyczny ma istotne znaczenie.

Nawiązując do podjętego problemu w pracy doktorskiej pt. *Rola pianisty – akompaniatora w utworach muzycznych realizowanych w estetyce jazzowej* Doktorantka w swojej sztuce twórczej i wykonawczej wykazała istotną rolę warstwy akompaniującej w kształtowaniu materiału muzycznego, budowaniu napięć, ekspresji, tworzenia kolorytu lokalnego w poszczególnych utworach. Warto podkreślić umiejętność budowania kulminacji oraz przejrzystość planów.

W prezentowanym materiale muzycznym odczuwam brak konkretnego fragmentu solowego na fortepianie, który by łączył akompaniament z improwizacją. Daje to pewien niedosyt w ogólnej ocenie pianistyki. Fakt ten jednak może tłumaczyć wybór repertuaru w kontekście podjętego problemu w pracy.

Opis pracy teoretycznej

Praca opisowa – teoretyczna pt. *Rola pianisty – akompaniatora w utworach muzycznych realizowanych w estetyce jazzowej* została ujęta w trzech rozdziałach.

Rozdział I - *Basso continuo jako źródło akompaniamentu jazzowego. Akompaniament w perspektywie historycznej.*

Rozdział II – *Wokół problematyki akompaniamentu jazzowego.*

Rozdział III – *Analiza wybranych utworów pod kątem roli akompaniatora – pianisty.*

Rozdział pierwszy został poprzedzony wstępem. Po części trzeciej – analitycznej autorka zamieściła zakończenie, bibliografię oraz dyskografię.

Wstęp

Od pierwszych akapitów tekst wzbudził moje wątpliwości. Po dokonanej analizie stwierdzam:

/ nawiązanie do znanej mi pracy *Rola fortepianu jako wiodącego instrumentu w jazzowej sekcji rytmicznej oraz instrumentu akompaniującego głosowi ludzkiemu, na przykładzie cyklu kompozycji własnych „Miesiące”* - pracy doktorskiej napisanej pod kierunkiem doktora habilitowanego Wojciecha Niedzieli (Zielona Góra – Wrocław, 2008 – 2009). Autorem pracy jest magister Jakub Stankiewicz, obecnie doktor habilitowany sztuki w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej: instrumentalistyka;

/ autorka wykorzystuje tekst wstępu zamieszczonego w w/w pracy J. Stankiewicza dokonując delikatnej „kosmetyki”, a także używa zdań w sposób dosłowny;

/ zachowuje ten sam porządek przypisów z dokładną ich zawartością;

/ brak odwołań do wymienionej powyżej pracy.

Rozdział pierwszy

Rozdział opisuje akompaniament w kontekście *basso continuo* jako praktyki wykonawczej w muzyce dawnej. W dość obszernie przedstawionym w kontekście historycznym zagadnieniu brakuje syntetycznego ujęcia z odniesieniem do współczesnych praktyk. Autorka nie wspomina o technice *basso ostinato*, a dalej o formach takich jak na przykład *passacaglia* i *chaconne*, stanowiących pewnego rodzaju źródło w stosowanych współcześnie technikach akompaniamentu w różnych gatunkach muzycznych.

Rozdział drugi

W części tej poświęconej specyfice akompaniamentu jazzowego, obok tekstu wprowadzającego i komentarzy, zostało zamieszczonych około stu przykładów nutowych ilustrujących techniki akompaniamentu w kontekście różnych stylów muzycznych. Uwagi moje dotyczą braku wskazania źródeł, z których pochodzą te przykłady. Całość tej części zawiera się na pięćdziesięciu stronach bez

żadnego przypisu. Obok przykładów muzycznych, autorka odnosi się do wielu obszarów z zakresu muzyki: historii, teorii, form, stylów etc. - bez odniesienia do źródeł, tym bardziej, że każdy z nich doczekał się szczegółowego opracowania. Pisząc o praktyce wykonawczej w zakresie akompaniamentu warto wspomnieć jeszcze o innych technikach, jak na przykład akompaniament w bluesie oparty na trytonie (tercja i septyma), układy skupione i rozległe, technika *Drop 2 voicings*, akompaniament w kontekście *upper structures* (sztuka wyboru dźwięków i odpowiedniego ułożenia), akordy typu *slash*, *comping*, praktyka big bandowa, inne.

Pominięty został wątek współczesnej estetyki jazzu, a szczególnie w tych odsłonach, w których kształtowanie materiału opiera się na wzajemnej współpracy (interakcji) wszystkich instrumentów w zespole.

Rozdział trzeci

Rozdział ten jest analizą materiału zarejestrowanego na płycie CD. Zawiera przykłady nutowe własnych kompozycji. Przeprowadzona analiza skupia się na takich elementach jak forma, przebieg harmoniczny, metrum, warstwa rytmiczna. Mimo dość szczegółowego omówienia kolejnych utworów w kontekście powyższych elementów, odbieram to wyłącznie jako akapity wprowadzające do analizy, która powinna nastąpić.

W związku z podobnymi uwagami odnoszącymi się do analizy poszczególnych utworów – dokonam oceny ogólnej.

Autorka nie opisuje wpływu akompaniamentu na kształtowanie materiału muzycznego w sensie całości; oddziaływania na dynamikę, ekspresję, kształtowanie napięć, wypowiedzi improwizującego, korelacji z tekstem literackim etc. Nie uwzględnia specyfiki akompaniamentu w kontekście stylu. Brakuje więc najważniejszego – jak akompaniament zawierający zmiany harmoniczne, fakturalne, rejestry i inne wpływał na kreowanie materiału muzycznego i ogólną wypowiedź w utworach.

Część trzecia sprawia ogólne wrażenie bardzo skromnej wypowiedzi wobec podjętego w pracy głównego problemu. Właściwie zawiera nuty z krótkim (niekompletnym) komentarzem. Całe kompozycje powinny być raczej w aneksie, a w rozdziale wplatane fragmenty z konkretnym problemem i uzasadnieniem.

Przykłady nutowe (kompozycji) nie zawierają podstawowych informacji dotyczących na przykład stylu, tempa i innych – istotnych w realizacji utworu, tym samym i sposobu akompaniamentu. Mimo ciekawych kompozycji – omówienie roli akompaniatora nie daje satysfakcji czytającemu.

Inne uwagi

Brak źródeł w wyjaśnianiu pojęć, na przykład: *riff*, *groove*, *drive*, *special chorus*, *fusion*, *inne*. Część z tych pojęć jest ściśle związana z realizacją akompaniamentu zespołowego – istotnego w warstwie emocjonalnej, odczuwanej satysfakcji, polirytmicznego wzoru (*patternu*), stylu. Wiele zjawisk właściwych dla muzyki jazzowej doczekało się już szerszej refleksji i próby ich zdefiniowania. Dlatego też szerokie spojrzenie na ŹRÓDŁA daje szczególną podstawę do narracji i dyskusji o charakterze naukowym. Wybór źródeł jest uzasadniony lecz nie wyczerpujący, pomijający istotne publikacje.

Autorka wielokrotnie nazywa zjawiska w muzyce zastępując potocznymi określeniami - zbyt dalece odbiegającymi od właściwych dla teorii muzyki.

Ogólnie praca sprawia wrażenie pośpiechu i chaosu. Praca wymaga korekty redakcyjnej. Zawiera błędy interpunkcyjne, „literówki” (zarówno w języku polskim i angielskim), błędy gramatyczne, niewłaściwą odmianę nazw w języku angielskim. Uwagi dotyczą również stylu, konsekwencji w używaniu osoby, dokładności (np. na stronie 26 jest odwołanie do przykładu 6a, którego autorka nie zamieściła). Ze względu na dużą ilość występujących błędów pomijam numery stron.

Zalecam poprawę pracy teoretycznej.

Konkluzja

Na podstawie oceny dorobku Pani mgr Katarzyny Piaseckiej stwierdzam, że w osobie Doktorantki mamy artystkę ambitną i dynamiczną. Jest osobą aktywną, współpracuje z cenionymi artystami sceny muzycznej. Za pracę twórczą, organizacyjną otrzymała liczne dyplomy uznania. Posiada szerokie umiejętności, zarówno praktyczne, teoretyczne jak i organizatorskie, które przekładają się na osiągnięcia artystyczne. W swoim dorobku ma nagrania płytowe, radiowe i telewizyjne. Jest muzykiem o dużej wrażliwości, wyraźnie ukształtowanej osobowości artystycznej. Te cechy wpłynęły na oryginalny język jej artystycznej wypowiedzi.

Nie mniej jednak integralną częścią w przewodzie doktorskim jest część opisowa – teoretyczna, której nie przyjmuję.

Dlatego też niniejszym stwierdzam, że przedstawiona do oceny praca doktorska *in extenso* nie spełnia warunków określonych Ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki.

Dr hab. Jerzy Szymaniuk, prof. UZ

